

vil have en Forhandling paa dette Grundlag, for at faae Sagen ordnet, men at man bør forsøge paa at faae ganske andre Ting blandede ind med, Ting, som man ikke tidligere har forsøgt at faae med, fordi man ikke vilde beleuvre denne Sag med dem. Jeg er ikke ængstelig derfor, det gjør ikke Noget, eller tværtimod, det er maaske snarere til Fordel for Sagens Behandling, at vi faae dette saa tydelig fremsat, som det ærede Medlem gjentagne Gange har fremsat det. Derimod den, der yderligere har givet mig Anledning til Bemærkninger, er det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Jeg venter fremdeles paa et særegent Lovforslag om Eftergivelsen af Tienden. Det ærede Medlem taler nok enkelte Gange om Tiendens „Afløsning“, men det er vistnok ikke en ganske rigtig Sprogform, det er et Forslag til Eftergivelse af Præstetienden, som jeg venter skal blive lagt frem paa Thingets Bord, saa at vi kunne faae denne Sag til Behandling, ikke leilighedsvis under en anden Sag, men som et selvstændigt Lovforslag, for at Thingets Medlemmer af Hjertens Lyst kunde samle sig om det og belyse det fra forskjellige Sider. Hvad der stete for saa og saa mange Aar siden under Absalon og Knud den Hellige, vil vel sagtens ikke faae afgjørende Betydning for Sagens Ordning, og naar jeg udtaler mig om denne Sag, udtaler jeg mig derfor stadig under Forudsætning af, at der ifølge de Løfter, vi have hørt det ærede Medlem give sine Medborgere, vil blive udarbejdet et Lovforslag om Sagen. Jeg antager det nemlig for givet, at det ærede Medlem ikke har til Hensigt at ville beleuvre dette sit eget Forslag om Præsternes Lønning — ja, dette Forslag, som vi have indbragt er nemlig ogsaa fuldt ud det ærede Medlems. Det gaar jeg altsaa ud fra. Imidlertid maa det være mig tilladt at nævne enkelte Uttringer af det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde for det Første, at han kom nu med sit Forslag, fordi der nu var Penge i Kassen. Det er altsaa det nye Princip. Det ærede Medlem, der har arbejdet paa denne Sag, længe før jeg kom ind i Salen, har i 15 Aar indtil Dato staaet paa samme Side som jeg og er stadig gaaet ud fra, at Præstetienden er Stats-eiendom, at Staten har Ret til at inddrage den i Statskassen og benytte den paa anden Maade til Folketirke. Jeg skal henvise til Samlingen 1866—67 Tillæg B. Sp. 1329, og jeg skal henvise til Betænkningen Aaret efter. Jeg skal fremdeles henvise til alle de følgende Aar fra 1870

og til 1875, da vi hvert Aar havde denne Sag for. Det ærede Medlem har stadig holdt paa, at Præstetienden er Statens og ikke den enkelte Tiendeyders. Jeg slaar altsaa fast, at det er det ærede Medlems Standpunkt at Tienden var Statens. Det ærede Medlems Standpunkt er dernæst dette, at dette Lovforslag i det Hele er hans fuldt saa vel, som det er vort Forslag. Han har fremhævet det som Udvalgsmedlem, førend jeg f. Ex. har faaet Noget med denne Sag specielt at gjøre, og han har flere Gange været med til at stemme for det og gjøre det til Folkethingets, førend mine to Medforslagsstillere kom her ind i Thinget; de have egentlig aldrig stemt for dette Forslag, og forsaavidt staa de altsaa ligesaa glade som det ærede Medlem fra Berringe. Det er altsaa det ærede Medlems Rettsstandpunkt i denne Sag, at Tienden er Statens. Hans Standpunkt med Hensyn til de øvrige paaankede Bestemmelser er det, at der ogsaa burde indføres en Slags Løsteparagrafer, og saa kunde vi tage Præsternes Lønning. Nu træder det ærede Medlem gjentagne Gange op imod dette Forslag. Saaledes siger han nu: Lovforslagets Bestatningsmaade er uretfærdig, det er en urigtig Basis at lægge Præsternes Lønning paa. Denne Dom om Lovforslagets Neglers Uretfærdighed rammer det ærede Medlem selv. Det ærede Medlem har jo altsaa en Række af Gange været med til at vedtage Noget som Folkethingets, som han nu betegner som uretfærdigt, og hvis Grundlag han finder urigtigt. Det ærede Medlem har derved vouet sig meget vidt ud (Afbrydelse). Lad være, at det ikke er det ærede Medlems Mening længere efter hele hans Forhold idag at forsøge sig i Angreb imod Forslagsstillerne. Det ærede Medlem har i den Henseende forandret sig Noget fra iforgaars. Lad være, at det ærede Medlem ikke har ment at ville gjøre et politisk Chot imod Forslagsstillerne, men at han kun har villet hope sin nye Tanke frem. Men saa forekommer det mig dog, at det vilde have været klarere, om det ærede Medlem i denne Debat, forsaavidt den lyder her, og ogsaa udenfor, havde sagt: „Jeg har staaet Side om Side med Forslagsstillerne paa den samme Grundbe-
tragtning, jeg har staaet der længere end Forslagsstillerne, og jeg har altsaa en stor Forpligtelse; nu gjør jeg imidlertid Front imod denne Betragtning, det vil sige Front imod mig selv. Jeg indtager nu, fordi der mulig kan være Haab om, at vi kunne faae denne Sag lykkelig til Ende,